

lægge visse Autoriteter eller Personer, som nærmere ere betegnede i Paragrafen, den Pligt at meddele Oplysninger, sigtende til at faae at vide, hvor stor en Mand's skattepligtige Indtægt bør sættes til; men saa tilføies der: „Vægrer Nogen sig ved at meddele de forlangte Oplysninger, afgjør Indenrigsministeren, hvorvidt han dertil er pligtig, og kan, om fornødent gjøres, fremtvinge den givne Bestemmelses Efterlevelse ved Fasthættelsen af en Dagsbøde.“ Althaa, Indenrigsministeren kan paalægge Vedkommende under en daglig Mulkst at give en saadan Oplysning, som den Vedkommende ikke anser sig forpligtet til at give eller anser det for sin Pligt ikke at give. Men dette Spørgsmaal, om et Vidnesbyrd — der er jo her Tale om et Vidnesbyrd — kan affordres den, der ikke tror sig forpligtet til at aflægge et saadant Vidnesbyrd, har altid hertilands, saavidt mig bekjendt, været betragtet som liggende under Domstolene, og bør ogsaa ligge under Domstolene, fordi det er et særdeles vigtigt Spørgsmaal; for Indenrigsministeren kan der jo slet ikke finde nogen saadan Procedure eller en saadan Oplysning af Sagen Sted fra begge Sider som for Domstolene. Man maa endelig huske paa, at det kun er Forhandling for Domstolene, der giver den virkelige og endelige Betryggelse for en Sags rigtige Paatjendelse, og her at give Indenrigsministeren en saadan Magt, at en Mand, imod hvis Samvittighed det strider, som anser sig ikke pligtig til og finder det ligefrem stridende mod sin Pligt at give saadanne Oplysninger — notarius publicus f. Ex. eller hvem man nu vil tænke sig — skulde gaa hele sit Liv med en Bøde paa sig, som Indenrigsministeren har paalagt ham — uden at være istand til saameget som at kunne faae Spørgsmaalet gjort til Gjenstand for Domstolenes Paatjendelse, tror jeg, man kun behøver at gøre opmærksom paa, for at de meget ærede Forslagsstillere ville tage under nøie Overveielse, om ikke en Forandring her bør finde Sted. Det er iøvrigt ikke et principielt Spørgsmaal. Jeg har slet ikke Noget imod, at man, hvor det lader sig gjøre, henlægger den foreløbige Afgjørelse til Indenrigsministeren eller andre administrative Autoriteter, men kun saaledes, at den kan paaanføres til Domstolene og der finde sin endelige Afgjørelse. Det ligger jo i Sagens Natur, at, naar man staar ligeoverfor et Lovforslag af det Omfang og den Betydning som det foreliggende, kan der være endel Enkeltheder, med Hensyn til hvilke man kunde føle sig fristet til at gjøre den ene og den anden Bemærkning; men denne Fristelse skal jeg dog modstaa. Det Udvalg, som jeg an-

tager vil blive nedsat over denne Sag, vil jo særlig have den Opgave at gennemgaa Lovforslaget i dets Enkeltheder i alle Retninger. Jeg skal derfor slutte, idet jeg ender, som jeg begyndte, med at betone, at min Stilling til Lovforslaget er den, at jeg baade i det Væsentlige anser de Hovedprincipper, som det indeholder, for rigtige, og at jeg tror, at dets Gjennemførelse vil være af stor og gavnlig Betydning for Samfundet.

Th. Riessen: Det er altid heldigt, naar Lovforslag forhandles, at der er visse Hovedpunkter, om hvilke Meningerne synes at samle sig, og om hvilke man kan være enig, og der er da navnlig een Ting, som er nødvendig til Gjennemførelsen af et Lovforslag af nogen Betydning, og det er den, at man erkjender, at der er Trang tilstede til et saadant Lovforslag. Hvad den Sag angaar, som vi her forhandle, synes der nu at være en meget ønskelig Enighed tilstede om, at der er, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimstad) betegnede det, et almindeligt Folkeønske om at faae denne Sag ordnet. Jeg skal ikke undlade at notere, at der ogsaa for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds's Vedkommende er et Fremskridt i saa Henseende; thi han har jo for, som han sagde, været i stor Tvivl om, hvorvidt der virkelig var en ligesaa varm Begejstring udenfor Salen som i Salen tilstede for et Lovforslag af den omhandlede Art. Han er imidlertid bleven helbredet for sin Tvivl i saa Henseende; han er nu overbevist om — jeg tror nok, at det under alle Omstændigheder var Meningens af hans Ord —, at der nu er et Folkeønske tilstede om at faae den omhandlede Sag ordnet. Det udlægger jeg saaledes, at den Kreds, i hvilken det ærede Medlem bevæger sig, og som for ham er den offentlige Mening — thi hver enkelt Mand eller enkelt Kreds har jo, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) foreleden udtalte, sin offentlige Mening —, nu er naaet saa vidt, at det ogsaa for den nu er bleven et Folkeønske at faae denne Sag ordnet. Det ærede Medlem var jo derfor ogsaa villig til at forhandle Sagen. Det havde jo ganske vist været ønskeligt, at han ikke havde knyttet et „Men“ dertil; thi naar det er et almindeligt Folkeønske og en offentlig Mening, der ønsker den omhandlede Sag ordnet, forekommer det mig, at man skulde gaae til Forhandlingen uden alle „Menner“. Det ærede Medlem kom da heller ikke, saavidt jeg forstod det, i sin Opposition egentlig til at angribe noget væsentligt Grundprincip i den her foreslaede Ordning,